

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 972/2018
02.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојничка крађа из члана 205. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 281/16 од 10.01.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 375/2018 од 01.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 281/16 од 10.01.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 375/2018 од 01.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 281/16 од 10.01.2018. године, окривљени ББ и АА оглашени су кривим, због кривичног дела разбојничка крађа из члана 205. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљени АА на казну затвора у трајању од две године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 01.12.2017. до 10.01.2018. године. Истом пресудом окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка насталих пред Основним јавним тужилаштвом у Врању солидарно плате на име вештачења износ од 18.934,00 динара, а окривљени ББ на име одбране браниоца по службеној дужности адв. Ивице Костића плати износ од 70.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а такође, окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износ од 5.000,00 динара, као и да окривљени ББ на име одбране браниоца по службеној дужности адвоката Ивице Костића плати износ од 97.500,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су оштећени ВВ и ГГ упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 375/2018 од 01.06.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног ББ и његовог браниоца и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Врању К 281/16 од 10.01.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Станојевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) ЗКП у вези члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је на штету окривљеног повређен закон те да наложи обуставу извршења кривичне санкције, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Станојевића, је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву наводи да се у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела за које је оглашен кривим указивањем да су окривљени напустили лице места на коме су одузете покретне ствари због чега се не може говорити о примени силе ради задржавања одузете покретне ствари.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 205. став 1. КЗ прописано је да ће се затвором од једне до десет година казнити онај ко је на делу крађе (члан 203) затечен, па у намери да украдену ствар задржи, употреби силу против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело. Према законском опису овог кривичног дела радње извршења истога састоје се у примени силе или квалификоване претње којом учинилац дела крађе настоји да задржи украдену ствар.

Кривично дело разбојничке крађе је свршено чим је употребљена сила или извршена наведена квалификована претња, без обзира да ли је учинилац успео да задржи

украдену ствар, дакле, за довршено кривично дело разбојничке крађе ирелевантно је да ли је извршилац дела остварио намеру да задржи украдену ствар.

Субјективни елемент овог кривичног дела, осим умишљаја чини и намера да се украдена ствар задржи.

Сходно цитираној одредби члана 205. став 1. КЗ, по оцени Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом предузео радњу извршења кривичног дела разбојничка крађа на тај начин што је свестан свог дела чије извршење је и хтео у стању урачунљивости, а након што је заједно са окривљеним ББ затечен приликом извршења кривичног дела крађе, у намери да украдену ствар задржи употребио силу против оштећеног ВВ на тај начин што је најпре возило марке "... " којим је управљао окривљени АА заједно са саокривљеним дошао на паркинг простор у непосредној близини пумпе ... након чега су обојица изашли из возила извесно време боравили у кафани на аутобуској станици, па су пришли теретном возилу марке ... власништво оштећеног ГГ након чега је окривљени АА отворио браву поклопца из резервоара, скинуо клеме и отуђио два акумулатора која су однели до возила исте ставили у пртљажник ушли у возило и истим се упутили на паркинг простор бензинске пумпе "... " када их је сустигао оштећени и из пртљажника њиховог возила узео акумулаторе и спустио на земљу поред возила, након чега је из возила изашао окривљени АА, а потом и окривљени ББ да би окривљени АА дрвеном мотком дужине једног метра и пречника око 3цм ударио оштећеног у левом слабинском пределу, затим га истом палицом ударио у пределу леве руке када је оштећени ухватио палицу, а окривљени АА је наставио да га рукама и ногама удара по телу и глави говорећи окривљеном ББ: "товари акумулаторе мајку му ...", "ударај га маму му ..." након чега су, након што су акумулаторе вратили у пртљажник возила власништво окривљеног АА, а потом на позив овог окривљеног и окривљени ББ је почео песницама да удара оштећеног у пределу десне стране главе и тела након чега су оштећеног оборили на земљу наневши му лаке телесне повреде ближе описане у изреци правноснажне пресуде.

Из оваквог описа радњи окривљеног АА јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела разбојничка крађа из члана 205. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, због чега је Врховни касациони суд неоснованим оценио наводе захтева браниоца овог окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Осим тога, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је истоме повређено право на одбрану која му је загарантована одредбом члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП на тај начин што приликом саслушања пред надлежним Основним јавним тужилаштвом у Врању окривљени АА није имао браниоца који би том саслушању присуствовао.

Наиме, супротно изнетим наводима из захтева браниоца окривљеног и списка предмета и то записника о саслушању осумњиченог АА сачињеног пред Основним јавним тужиоцем у Врању Кти 83/15 од 25.09.2015. године несумњиво произилази да је овом

саслушању присуствовао и бранилац овог окривљеног, адвокат Горан Стошић који је овај записник својеручно потписао.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву наводи да повреда главе, која је описана у изреци правноснажне пресуде није вештачена од стране вештака адекватне гране медицинске струке – неуролога, већ од стране неуропсихијатра и од стране вештака специјалисте опште медицине.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање као ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на које се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.